

VAKARĒDIENS

 Brālis Perijs tikko kā norunāja mums saviļņojošu vēstījumu no Dieva Vārda. Tā patiešām ir patiesība, ka “mēs ierobežojam Dievu, arī laikā; bet Viņš ir Mūžīgs, tā darīt mums nevajag”. Un tā, šovakar mums priekšā ir vēl kaut kas, tas ir vakarēdiens.

² Trīs gadus es gaidīju, kad Toskānā radīsies draudze, un, lūk, kur tā ir. Jā mēs—mēs esam šeit. Tāpēc mēs pateicamies Tam Kungam, Viņš vienkārši lika mums gaidīt, tāpēc tagad mēs varam to novērtēt.

³ Un tā, ir kaut kas, ko es gribētu pateikt, pirms mēs sāksim vakarēdienu, un tas ir tas, ka es domāju, ka šajā laikā, kurā mēs dzīvojam, mēs esam redzējuši pietiekami, lai atdotu (visu) katru mūsu esības daļiņu Dievam. Mums—mums būtu pa istam jākalpo Dievam. Es ticu, ka Viņš ir svētījis mūs ar tiešu atbildi no Rakstiem. Kā pirms dažām minūtēm jau pateica brālis Perijs, ka mēs—mēs—mēs atrodamies šajā laikā. Mēs neesam akli, mēs—mēs—mēs redzam, ka mēs esam šeit, mēs—mēs esam klāt.

⁴ Un mēs varam arī paskatīties apkārt un ieraudzīt, kā cilvēki zaudē prātu, ka mēs—mēs nevaram šeit palikt pārāk ilgi, tad mēs būsim visistākajā psihiatriskajā slimnīcā, par tādu būs kļuvusi visa pasaule. Saprotat? Tāpēc mēs—mēs esam laika beigās.

⁵ Un tā, kā brālis Perijs šeit nobeidza, redzot, ka tās lietas ir patiesība, ka tā ir patiesība, tas nav mīts. Tas nav vienkārši kaut kas, ko mēs iztēlojamies. Tas ir kaut kas, ko mums pa tiešo ir iedevis Dieva Vārds, un ir skaidri parādīts mūsu priekšā, lai mēs zinātu, ka mēs esam šeit. Mēs—mēs nezinām, cik ilgi vēl, jo mēs atkal vērsamies pie pulksteņa, saprotiet, cik ir pulkstenis. Taču mēs esam . . . mēs zinām, ka mēs—mēs esam šeit, tieši šajā laikā. Kaut arī Dieva laiks, man šķiet . . .

⁶ Kāds reiz veica nelielu analīzi, kura parādīja, ka, ja Dievs rīkotos saskaņā ar to . . . ja Viņam būtu jāiestata laiks, viens—viens tūkstotis gadu ir tikai viena diena. Tādējādi, ja cilvēks nodzīvotu septiņdesmit gadus, tad Dieva laikā tās būtu tikai dažas minūtes. Saprotat? Lūk, un pateica, ka, ja tie būtu četrdesmit gadi, tad tas teju vai neilgtu tik ilgi, lai Viņš pagūtu samirkšķināt acis. Saprotat? Redziet, cik ātri tas ir, tas viss, ja būtu tāds iestatītais laiks; jo Viņam vispār laika nav. Tāpēc Viņš vienkārši ir Mūžīgs.

⁷ Man šķiet, ka tā bija Sāra tur . . . vai arī, nē, tas bija Jāzeps, kas to vakar pateica man un brālim Perijam. Viņš sacīja: “Tētuk, kur . . . kad uzradās Dievs? No kurienes Viņš atnāca?” Saprotat? “Viņam taču bija jābūt sākumam, vai ne? Vai tad Viņam nevajadzēja sākties?”

8 Es sacīju: “Nē. Visam, kam ir sākums, ir arī beigas, taču tam, kam nav sākuma, nav beigu.” Bet viņam taču ir tikai desmit gadi, un viņam tas bija kaut kas sarežģīts. Saprotat? Un kā lai viņš pieņem ko tādu, zinot, ka kaut kas nekad nesākās? Ne tikai viņam, bet arī man. Lūk, saprotiet, arī man tas ir kaut kas neaptverams, kā tas vispār sākās.

9 Un tā, mēs grasāmies šeit darīt kaut ko, kas ir patiešām svēts.

10 Pirms dažām dienām mani uzaicināja viens ļoti jauks kristietis džentlmenis, kurš—kurš nekad nebija to darījis, un viņš bija sapratis, ka mēs ēdam vakarēdienu burtiski. Viņi dara to, ko viņi sauc par “garīgo komūniju”. Un attiecībā uz *komūniju*, es teiktu, ka tas ir pareizi, tāpēc ka *komunicēt* nozīmē “runāt ar kādu”, saprotiet. Un tas brālis pateica man to vietu no Rakstiem, sacīja: “Brāli Branham, vai tad tu neuzskati. . .”

11 Un tā, iemesls, kāpēc es to saku. . . Vai viss kārtībā, brāli Perij? [Brālis Perijs Grīns atbild: “Protams.”—Tulk.] Saprotiet, iemesls, kāpēc es to saku, ir, lai jūs saprastu, ko jūs darāt. Jūs ne. . . ja jūs kaut kur akli ejat, jūs nezināt, ko jūs darāt. Jums vispār nevar būt pašāvivības, ja jūs nezināt, ko jūs darāt. Bet jums ir jāsaprot, ko jūs darāt un kāpēc jūs to darāt.

12 Viņš sacīja: “Nu, ja mēs ēdam Dieva Vārdu, vai tad mēs šādi neuzņemam Dievu?”

13 Es sacīju: “Pilnīgi pareizi, ser, tā ir taisnība. Taču mēs šeit lasām, ka viņi faktiski. . . Pāvils mācīja par burtisku Tā Kunga vakarēdiena ēšanu. ‘To dariet Mani pieminēdami,’ sacīja Jēzus. ‘Katru reizi, kad jūs to uzņemat Mani atcerēdamies, jūs paziņojiet Tā Kunga nāvi, līdz Viņš nāks.’” Saprotat? Lūk, mums tas ir jāēd.

14 Mēs saprotam, ka svētais Pāvils, kurš iedibināja to Draudzē, bija Jaunās Derības pravietis. Pēteris, Jēkabs, Jānis, visi pārējie, viņi pierakstīja kā rakstveži (nu, Matejs, Marks, Lūka) to, ko darīja Jēzus. Taču Pāvils salika to visu savās vietās, viņš bija. . . viņš bija Jaunās Derības pravietis. Tieši tāpat kā Mozus devās tuksnesī, lai saņemtu iedvesmu, lai uzrakstītu tās piecas Grāmatas par—par. . . pirmās piecas Bībeles grāmatas, nu, arī Pāvils devās tuksnesī un saņēma iedvesmu no Dieva, lai sakārtotu Jaunās Derības Draudzi un parādītu To līdzībās no Vecās.

15 Tai laikā viņiem bija upurjers, ko Israēls saglabāja kā atgādinājumu. Faktiski tas tika pielietots vienu reizi, iznākot no Ēģiptes. Taču pēc tam viņi visu laiku saglabāja to kā atgādinājumu. Nu, “ja likums bija nākamo labumu ēna”, jūs saprotat.

16 Un tā, es patiešām ticu, ka *komūnija* (tas, ko mēs tagad saucam par “komūniju”) ir lai. . . ir “Tā Kunga vakarēdiens”.

17 Lūk, mums ir atstāti tikai trīs fiziskie dievišķie rikojumi: viens no tiem ir—ir vakarēdiens; kāju mazgāšana; ūdens kristības. Tikai trīs lietas. Tā ir pilnība, kas ir no trim, saprotiet. Un mums ir tikai šie trīs rikojumi. Mēs saprotam, ka to visu iestatīja svētais Pāvils Jaunajā Derībā.

18 Lūk, ja mēs sacītu, ka “vakarēdienam būtu jābūt tikai Vārda ēšanai”, es neticu, ka kādam ir tiesības pieņemt Tā Kunga vakarēdienu, pirms viņš ir pieņēmis Tā Kunga Vārdu savā sirdī. Saprotat? Tāpēc ka es grasos . . . pēc maza britiņa es jums kaut ko izlasišu, un jūs ieraudzīsiet. Un tā, pievērsiet uzmanību. Tad kāpēc gan mēs—mēs . . .

19 Ar šādu pamatojumu mēs varētu pilnībā attaisnot Pestišanas Armiju. Viņi netic vispār nekādām ūdens kristībām, saka: “Mums tas nav vajadzīgs.” Nu, ja mums nav vajadzīga ūdens kristība, tad kāpēc gan mēs kristāmies? Saka: “Ūdens nevar tevi izglābt, tevi glābj Asinis.”

20 Es tam piekritīšu. Tā—tā ir taisnība, tevi glābj Asinis, nevis ūdens. Taču mums *ir* jāpieņem ūdens, kas ir kā ārējs apliecinājums tam, ka iekšēji ir noticis žēlastības darbs. Saprotat? Tāpat mums ir jādara ar vakarēdienu!

21 Kad mēs esam pieņēmuši To Kungu, mūsu Upuri mūsos kā garīgu Atdzimšanu mūsos, un Viņa Ķermeni, mēs dzīvojam no Viņa, no Vārda, arī tas mums ir simboliski jāattēlo, jo tas ir bauslis. “Ikviens atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties Jēzus Kristus Vārdā jūsu grēku piedošanai.”

22 Pāvils sacīja: “Es esmu saņēmis no Tā Kunga, ko arī jums esmu nodevis: ‘Ka Kungs Jēzus tai nakti, kad Viņš tika nodots, ņēma maizi un lauza to, un deva to mācekļiem, un—un sacīja: ‘Ņemiet un ēdiet, dariet to Mani pieminēdami.’ Jo ikreiz, kad jūs ēdat šo maizi, jūs pasludiniet Viņa nāvi, līdz Viņš nāks.’” Lūk, mēs redzam, ka ir tādi cilvēki, kas nāk un . . .

23 Tas dārgais brālis, ļoti labs brālis, viņš atnāca un sacīja: “Es nekad—es nekad neesmu to ēdis, brāli Branham, es nesaprotu, kas tas ir.” Sacīja: “Es biju iemācīts citādāk.”

24 Es sacīju: “Bet atceries, ka mēs atzīstam, ka svētais Pāvils sakārtoja to agrīnajā kristīgajā Draudzē. Viņi gāja no draudzes . . . no mājas un māju, lauždami maizi sirds vienkāršībā, un tā tālāk. Un tā,” es sacīju, “viņš patiešām iedibināja to Draudzē. Vēstulē Galatiešiem 1:8 viņš sacīja: ‘Pat ja eņģelis no debesīm atnāks un pateiks kaut ko citu, lai ir nolādēts,’ jūs redzat, redzat, viņš ir tas pats, kurš lika viņiem pārkristīties no Jāņa kristības, kristīties Jēzus Kristus Vārdā.”

25 Redziet, ir trīs lietas, kas mums ir—trīs lietas, kas mums ir jādara kā simboli: Tā Kunga vakarēdiens, kāju mazgāšana, ūdens kristības. Saprotat? Pastāv . . .

²⁶ Sacisiet: “Nu, tie . . .” Lūk, Pestišanas Armija ņem to no šīs puses: “Mirstošais zaglis, kad viņš nomira, viņš nebija kristīts, bet tomēr Jēzus pateica, ka viņš būs Debesīs.” Tā patiešām ir patiesība. Tieši tā. Taču, redziet, viņš—viņš—viņš atpazīna Jēzu tikai tur, tajā stundā, kad viņš mira. Saprotat? Tā bija vienīgā—tā bija vienīgā iespēja, kas viņam bija. Viņš—viņš bija zaglis, viņš bija tālumā, viņš bija nomaļus. Bet viņš, tikko kā viņš ieraudzīja Gaismu, viņš atpazīna To: “Kungs, atceries mani!” Un Jēzus. . . Tā bija taisnība.

²⁷ Taču jums un man, kuri zinājām, ka mums ir jābūt kristītiem, bet atsacījāties to izdarīt, tad tas būs starp jums un Dievu. Tas pats ir ar vakarēdienu!

²⁸ Lūk, kad mēs ēdam šo vakarēdienu, tas nav tik vien kā pateikt: “Es te atnākšu un apēdišu nedaudz maizes, un es ticēšu, ka es esmu kristietis.” Taču, ja pievērsāt uzmanību, Bibelē ir teikts: “Kas ēd un dzer *ne*cienīgi, būs vainīgs pret Tā Kunga Asinīm un Miesu.” Saprotat? Tev ir jādzīvo tāda dzīve, kas—kas. . . cilvēku priekšā, kas. . . un Dieva un cilvēku priekšā, kas parāda, ka tu esi—ka tu esi paties.

²⁹ Lūk, vēl tikai kādu britiņu. Lūk, Vecajā Derībā, toreiz, kad upurēšana bija statūts jeb nolikums. Un tāpat arī ūdens kristība ir nolikums; tāpat kāju mazgāšana ir nolikums; tāpat Tā Kunga vakarēdiens ir nolikums. “Svētīts, kas dara visus Viņa nolikumus, ievēro visus Viņa likumus un visus Viņa baušļus, lai viņam būtu tiesības ieiet Dzīvības Kokā.”

³⁰ Un tā, tagad ievērojiet, ka tajā sākumā, kad sākumā tas bija Dieva nolikums, atnest upuri uz draudzi un uz templi, un uz altāri, un pienest tavu dāvanu, un—un par taviem grēkiem, jēru kā upuri. Nu, es iztēlojos, kā es redzu kādu ebreju brāli nākam pa ceļu, viņš zina, ka viņš ir vainīgs un viņš iet pie altāra; vai atnes savu trekno vērsi vai bullēnu, lai kas tas arī bija, vai arī aunu, jēru, kaut ko. Viņš bija vedis to visu ceļu, nākdams tik patiesi, cik vien varēja, viņš tur nāca, turēdams Dieva nolikumu tik patiesi, kā vien varēja.

³¹ Tad viņš uzlika tam savas rokas, izsūdzot savus grēkus, un priesteris uzlika to (viņa grēkus) uz tā jēra, un jēra rikle tika pārgriezta, un—un tad tas nomira par viņu. Kad tas tur gulēja, tas mazais jēriņš, raustīdamies un asiņodams, visas viņa rokas bija asinis, un tās šlakstījās viņam virsū (tas jēriņš blēja, kad mira), viņš apzinājās, ka ir grēkojis un kādam ir jāmirst viņa vietā. Tāpēc viņš pienesa šī jēriņa nāvi savas nāves vietā. Saprotiet, tas jēriņš mira viņa vietā. Tad tas cilvēks darīja to patiesi, no savas sirds dziļumiem.

³² Visbeidzot, tas atkal un atkal atkārtojās, atkal un atkal tas atkārtojās, līdz visbeidzot tas kļuva par tradīciju. Dieva bauslis kļuva cilvēkiem par tradīciju. Un tad jau viņš nāca: “Nu, paskatīsimies, šodien es izdariju *to un to*, varbūt labāk aiziešu.

Jā, labāk pienesišu kādu bulliti.” Viņš devās turp: “Nu, Kungs, ņem manu bulliti.” Redziet, tajā nav nekāda patiesuma, tas ir bez izpratnes.

³³ Lūk, mēs negribam ēst vakarēdienu šādi. Tas pats ir noticis ar Tā Kunga galdu.

³⁴ Jesajas 35. . . Nē, lūdzu piedošanu. Jesajas 60. . . Ļaujiet man paskatīties. Es—es—es domāju, ka tā ir Jesajas 28. nodaļa, lūk, kur tas atrodas. Es esmu gandrīz pārliecināts, ka tā ir tā istā nodaļa. Viņš sacīja: “Pavēlei jābūt uz pavēles, un likumam uz likuma; nedaudz šeit, nedaudz tur. Turies pie tā, kas labs. Ar lūpām, kas stotās, un ar svešu mēli Es runāšu uz šo tautu. Un tas ir tas Miers.”

³⁵ Viņš sacīja: “Visi Tā Kunga galdi ir pilni ar vēmekļiem. Kam Es varu iemācīt Mācību? Kam Es varu likt to saprast?” Saprotat? Manuprāt, tā bija tā istā Rakstu vieta, Jesajas 28. “Kam Es varu izskaidrot Mācību?” Redziet: “Galdi.”

³⁶ Un tā, šodien mēs redzam, ka tā ir svarīga lieta, ko mēs grasāmies darīt šovakar, atcerēdamies Viņa nāvi un Viņa Ķermeni, kuru, kā mēs ticam, mēs ēdam ik dienas jeb tikko kā paēdām, kad mūsu brālis mums sludināja. Pieņemot Dieva Vārdu, mēs ticam Tam no visas sirds. Mēs redzam To izpaustu; mēs redzam, ka Tas ir iedots mums; mēs redzam, ka Tas ir apstiprināts; mēs jūtam To mūsu dzīvēs. Un mums ir jānāk pie tā, dziļi apzinoties, ko mēs darām, bet ne tikai tāpēc, ka tā ir kaut kāda kārtība.

³⁷ Jūs atnākat uz draudzi un ļoti bieži jums iedod kaut kādu sodas krekeri vai kaut ko tamlīdzīgu, un pārlauž to; vai baltmaizi vai ko tamlīdzīgu un—un pārlauž to; un cilvēki, kas smēķē, dzer un visu ko tādu, tāpēc vien, ka viņi ir draudzes locekļi, viņi nāk un ēd Tā Kunga vakarēdienu. Nu, tā ir netirība Dieva priekšā!

³⁸ Pat upuris, ir teikts: “Jūsu svētās dienas un jūsu upuris ir kļuvis par smirdoņu Manā degunā.” Un tomēr Viņš pavēlēja viņiem pienest to upuri. Taču tas, kā viņi ar to apgājās, kļuva par smaku, smirdoņu Viņa degunā (Viņa nāsis), tieši tas upuris, kuru Viņš bija iedibinājis.

³⁹ Un tieši tādā veidā mēs pieņemam Dieva Vārdu, šodien tā dara pārāk daudzi kristieši (tā saucamie). Mēs šeit pieņemamies un mācām šo Vārdu, un sakām: “Jēzus Kristus nav tas pats vakar, šodien un mūžīgi,” un mācām to, ko Viņš ir mums apsolijs, ko Viņš cienis, un sakām: “Ak, nu, tas bija kaut kam citam,” mūsu svinīgā pielūgsmē kļūst par smirdoņu Viņa degunā. Viņš nekādā veidā to nepieņems. Lūk, kāds ir iemesls: mūsu tradicionālo ieradumu dēļ!

⁴⁰ Tā Kunga vakarēdiens netiek ēsts kā tradīcija. Tas tiek ēsts, jo tavā sirdī ir Dieva mīlestība, ievērojot Dieva baušļus. Saprotiet, lūk, kāpēc jūs to ēdat.

41 Tāpēc, ja tu neēd to, būdams paties, bet tikai kā tradīciju: “Nu, mūsu draudze taisa vakarēdienu katru svētdienu vai reizi mēnesī, vai divreiz gadā,” un tu atnāc, saki, “Nu, tagad ir mana kārta,” un—un tad ēd vakarēdienu, nu, Dievam tā ir smirdoņa! Saprotiet, tā ir tikai kaut kāda tradīcija.

42 Tāpat arī viss pārējais, jums—jums ir jābūt patiesiem. Dievs grib jūsu sirds dziļumus. Atcerieties, Tas pats Dievs, kas atveda jūs uz šo zemi, ir Tas pats, kuram jūs kalpojat. Saprotat?

43 Tu dari to, jo Viņš tā pateica, jo tāda ir Viņa kārtība. Tad mēs gribam nākt ar visdziļāko patiesumu, zinot, ka mēs esam izgābti caur Dieva žēlastību. Un mēs—mēs milam Viņu un mēs esam jutuši Viņa Klātbūtni, un mēs—mēs redzam, kā Tā maina mūsu dzīves. Visa mūsu—mūsu būtība ir izmainījusies. Mēs—mēs—mēs esam citi cilvēki. Mēs nedzīvojam tā, kā reiz dzīvojām, mēs nedomājam tā, kā reiz domājām.

44 Tāpat kā šajā Grāmatā, un tā vieta, par kuru mēs runājam, ka tās divas Grāmatas ir Viena, Dzīvības Grāmata. Pirmā dzīvības Grāmata parādījās, kad tu piedzimi, tā bija tava fiziskā dzimšana. Saprotat? Taču tad, reiz, kaut kur tur, tur ļoti dziļi iekšienē bija mazs Dzīvības graudiņš, kā es šo pēcpusdien mājās skaidroju dažām jaunajām māsām. Redziet, tur guļ mazs Dzīvības graudiņš, par kuru jūs esat neziņā: “No kurienes tas uzradās? Kas—kas tās par savādām lietām?”

45 Es to sacīju, attiecinot uz sevi, it kā jūs grāsītos sacīt: “Viljam Branham, nu, pirms četrdesmit gadiem Viljams Branhams bija citādāks, nekā viņš ir šovakar.” Lai gan kāds toreiz būtu pateicis: “Viljams Branhams, viņš bija ista palaidnis,” saprotiet, jo es biju dzimis no Čārlza un Ellas Branhamiem. Pēc viņu dabas es biju grēcinieks, es atnācu pasaulē kā melis, un mani atradās visi šīs pasaules ieradumi. Taču tur dziļi mani atradās arī cita Daba, saprotiet, iepriekšnoņemta, kas bija tur no Dieva. Tajā pašā ķermenī, redziet, tur bija divas dabas.

46 Lūk, es izdabāju tikai vienai. Tā auga, un es vāvuļoju kā zīdāinis: “Tē-te.” Tad negaidot es kļuvi par meli, kļuvi par visu pārējo, kas ir grēcinieks, jo es augu tādā veidā. Taču visu to laiku tur dziļi iekšā bija mazmazītiņa Dzīvības daļiņa.

47 Es atceros, kā mazs puisītis. . . (Es ceru, ka neaizturu jūs pārāk ilgi. Taču zinot. . .) Sēdēdams tur. . . strauta krastā, un es parasti tur sēdēju vakaros un vēroju apkārtni. Tētis un mamma, tagad viņi jau ir aizgājuši atdusā. Un tajā laikā viņi bija grēcinieki, mūsu namos vispār nebija kristietības. Un, ak, dzeršana, ballītes un nepiedienīga uzvedība; man no tā bija nelabi, es ņēmu savu—savu lukturi un suni un gāju uz mežiem, lai tur pārnakšnotu. Ziemā es medīju, līdz tā ballīte beidzās, varbūt līdz pat nākošās dienas rītausmai. Atnāku mājās, bet tā vēl nav beigusies: es lidu uz šķūņa un gulēju, gaidīdams rītausmu.

48 Vēl es aizdomājos par to, kā toreiz, kad biju tur vasarā, es ņēmu savus mietiņus un saliku tos, lai uztaisītu nelielu aizvēju, patvertos no lietus; gulēju tur, un makšķeres stāvēja ūdenī, makšķerēju; tur gulēja mans jenotu suns. Es sacīju: “Paskaties. Zini, pagājušajā ziemā reiz nakti es apmetos tieši šajā vietā; es iededzu ugunskuru tieši šeit, kad es gaidīju savu veco suni pie koka, un šeit bija ugunskurs. Zeme bija sasalusi piecu collu dziļumā. Taču, mazo puķīt, no kurienes tu uzradies?” Saprotat? “Nu, no kurienes tu uzradies? Kurš atnāca šurp un tevi iestādīja? No kādas siltumnicas tevi atnesa? Vai—vai arī kā tad ar to, no kurienes tu radies?” Saprotat? Tā puķīte, es sacīju: “Ak, šeit taču viss bija sasalis, un tā tālāk, un es iekurināju virs tā šeit ugunskuru. Lidzās aukstuma elementam, tur atradās arī karstuma elements uz liela veca baļķa, kur es to dedzināju. Un tomēr te nu tu esi, un tu esi dzīva. No kurienes tu uzradies?”

49 Kas tas bija? Tur bija cits Viljams Branhams. Saprotat? Tur dziļumā bija maziņa Mūžīgās Dzīvības drupačiņa no Dieva ģēnīem, Dieva Vārds, kas bija tur ielikts. Katrs no jums varētu atcerēties kaut ko līdzīgu. Saprotiet, Tā darbojās.

50 Vēl es skatījos augšup uz kokiem un domāju: “Lapiņ, es redzēju, kā tu nokriti pagājušajā gadā, bet kāpēc tu atkal esi uz koka? No kurienes tu uzradies? Kas tevi šurp atnesa?” Redziet, tā bija tā Mūžīgā Dzīvība, kas darbojās tai ķermenī.

51 Lūk, pēc tam, kad es viendien gāju, tā Balss pateica: “Nekad nesmēķē, nedzer un tā tālāk.” Un jaunieši un visi pārējie kļuva vecāki. Saprotiet, tur Kaut Kas darbojās.

52 Un tomēr es pēkšņi paskatījos augšup un pateicu: “Es neesmu Čārlza un Ellas Branhamu dēls. Kaut Kas tur aicina.” Kā mans mazais ērglens: “Es neesmu cālēns. Tur kaut kur augšā ir Kaut Kas. Ak, Varenais Jehova, lai kas Tu arī nebūtu, atklājies! Es gribu doties mājās. Mani ir Kaut Kas, kas sauc.”

53 Tad es piedzimu no augšas. Tā nelielā Dzīvība tur gulēja, uz Tās tika uzliets dzīvības ūdens, un Tā sāka augt. Lūk, tā vecā dzīve bija piedota, iemesta Dieva aizmirstības jūrā, lai tas vairs nekad netiktu pieminēts pret mani. Saprotat? Tagad mēs stāvam taisnoti (it kā nekad nebūtu grēkojuši) Dieva Klātbūtnē.

54 Tātad, kad mēs nākam pie Tā Kunga galda, mums ir jānāk godbijībā, mīlestībā un cienot to, ka: “Paskatieties, kur mēs būtu, ja nebūtu Viņa.” Saprotat? Paskatieties, kur būtu . . .

55 Tāpēc, manuprāt, Pāvils sacīja: “Tāpēc, kad sanākat kopā, gaidiet cits uz citu.” Tas ir, citiem vārdiem sakot, vienkārši nogaidīt dažas minūtes, lūgties, pārbaudīt sevi. Un, ja jūs zināt brāli, kas atrodas šeit, kurš it kā ir izdarījis kaut ko nepareizu vai kaut ko tādu, lūdzieties arī par viņu. Saprotat? Redziet: “Gaidiet cits uz citu,” vienkārši kādu brītiņu nogaidiet, lūdzieties. Ja starp jums ir kaut kas vai vēl kaut kas, ne—nedariet to—nedariet to, sākumā ejiet un to izlabojiet. Saprotat? No sākuma ejiet un to

izlabojiet, jo mēs gribam nākt šeit tik šķīsti, cik vien iespējams, arī mūsu domās vienam par otru un pret Dievu, un vienam pret otru, un tad mēs nākam sadraudzībā ap Tā Kunga galdu. Saprotat?

⁵⁶ Un mēs darām to, jo mēs pateicamies Viņam un arī mūsu vidū. Mēs ēdam to maizi savā starpā, dzeram to vīnu savā starpā kā Viņa Asinis un Viņa Miesu.

⁵⁷ “Ja neēdat cilvēka Dēla Miesu un nedzerat Viņa Asinis, tad Dzīvības nav jūsos.” Saprotat? Redziet, tieši tā saka Bībele. Ja to nedarāt, nav Dzīvības. Vai saprotat? Tādā gadījumā tu tā vai citādi parādi, ka kaunies identificēt sevi kā kristieti tās dzīves dēļ, kādu tu dzīvo. Un tad tā patiešām ir atklāta pārbaude. Tad, ja tu to nedari, tev nav Dzīvības. Ja tu dari to necienīgi, tad esi noziedzies pret Tā Kunga Ķermeni.

⁵⁸ Tas pats ar ūdens kristību. Ja mēs sakām: “Mēs ticam uz Jēzu Kristu, Viņš izglāba mūs no grēka, un mēs esam kristīti Jēzus Kristus Vārdā,” nu, mēs—mēs apkaunojam Viņu, mēs darām tādas lietas, kas nav pareizas, un mums—mums būs par to jāsamaksā. Un vēl viena lieta: kad mēs tā darām, mēs mēģinām apgalvot vienu, bet darām ko citu.

⁵⁹ Lūk, kas mums šodien kait. Ko es domāju... Es saku “mums”, man un draudzei, kurai man Tas Kungs Dievs ir ļāvis runāt šajās pēdējās stundās, jo mēs ticam, ka mēs esam noslēdzošajā laikā. Mēs ticam, ka Dievs ir iedevis mums Vēstījumu. Dievs To ir izsniedzis, Dievs To ir pierādījis, Dievs To ir parādījis. Tagad mums ir jānāk pie Viņa ar cieņu un ar mīlestību, un ar—ar tīru sirdi, prātu un dvēseli.

⁶⁰ Jūs zināt, ka drīz atnāks tas laiks, kad—kad mūsu pašu vidū būs... Svētais Gars runās tā, kā Viņš runāja Ananijam un Sappīrai. Atcerieties, lūk, tā stunda tuvojas. Saprotat? Un mēs... Lūk, vienkārši atcerieties to, saprotiet, ka Dievs mājos Savu ļaužu vidū. Lūk, ko Viņš tagad vēlas darīt.

⁶¹ Mēs varam pieņemt šo Vēstījumu kā piemēram... Ja es būtu jauns un—un meklētu sievu, un man izdotos atrast sievu, es sacītu: “Viņa ir pati pilnība. Viņa ir kristiete. Viņa ir lēdija. Viņa ir tieši tāda, es esmu pārliecināts.” Nav svarīgi, cik daudz tur ir pārlicības, cik ļoti es uzskatu, ka viņa ir jauka, man viņa ir jāpieņem, viņai ir jāpieņem mani; saprotiet, uz to svinīgo solījumu pamata.

⁶² Nu, tieši to mēs redzam arī ar Vēstījumu. Mēs redzam, ka Tas ir pareizs. Mēs redzam, ka Dievs apliecina, ka Tas ir pareizs. Tas ir absolūti pareizs. Gadu pēc gada, gadu pēc gada, Tas turpina būt pareizs, turpina būt pareizs. Viss, ko Tas saka, notiek tieši tā, kā Viņš pateica. Un tā, mēs zinām, ka Tas ir pareizs, taču, redziet, nedariet to no intelektuālā skatu punkta. Ja tu tā dari, tad tev ir “sekondhenda” reliģija. Saprotat? Mēs negribam kaut

kādu “sekondhenda” reliģiju, kaut ko, ko ir pieredzējis kāds cits, bet mēs dzivojam no—no viņu liecības.

⁶³ Manuprāt, tas bija Jēzus, kurš pateica Pilātam kaut ko, vārdu, par ko es pirms britiņa biju aizdomājies, un Viņš tur sacīja: “Kurš tev pateica to?” Tas ir: “Vai tas bija tev atklāts? Kā tu to visu uzzināji?” citiem vārdiem sakot. Es nezinu, kā tieši tas bija pateikts, es jau sen to neesmu lasījis, taču: “Kā tu—kā tu to uzzināji? Kas? Kā? Kurš tev atklāja to?” Ka Viņš ir Dieva Dēls. “Kurš tev to atklāja? Vai tev to pateica kāds cilvēks? Vai arī,” kā sacīja Jēzus, “tev to ir atklājis Mans Tēvs Debesis?” Saprotat? Saprotat? “Kā tu iemācījies to, vai kā ‘sekondhendu’ vai arī tā ir pilnīga atklāsme no Dieva?”

⁶⁴ Vai šis vakarēdiens ir tik vien kā kaut kas, uz ko es ierodos, kaut kāda kārtība, sacīdams: “Nu, visi pārējie to ēd un es arī ēdišu”? Tā ir atklāsme, ka es esmu daļa no Viņa, un es esmu daļa no jums, un es milu jūs un es milu Viņu, un mēs ēdam to kopā kā simbolu mūsu mīlestībai pret Dievu un mūsu mīlestībai un sadraudzībai vienam pret otru.

⁶⁵ Tagad es gribu izlasīt dažas Rakstu vietas. Un pēc tam, es domāju. . . Kur jūs. . . Kā nu brālis Perijs šodien gribēs. Es vēlētos, lai jūs lasītu kopā ar mani, ja jums ir savas Bibeles. Pirmā Korintiešiem 11. nodaļa, sākot no 23. panta.

⁶⁶ Un turklāt mūsu dievnamā mēs vienmēr esam ievērojuši šo un kāju mazgāšanu, vienmēr, tāpēc ka tie iet roku rokā kopā. Manuprāt, brālis paziņoja to uz “trešdienas vakaru”, jo cilvēku ir daudz un jums nav pietiekami, lai. . . telpas, lai cilvēki varētu veikt kāju mazgāšanu, viņi darīs—darīs to trešdienas vakarā.

⁶⁷ Un tā, 23. pants no Pirmās Korintiešiem 11. nodaļas, tagad paklausieties Pāvīlu. Lūk, atcerieties un paturiet to prātā, Galatiešiem 1:8. “Ja mēs vai kāds eņģelis no debesīm sludinās jums kādu citu evaņģēliju,” (nekā šo Evaņģēliju, kuru bija sludinājis viņš), “lai viņš ir nolādēts.” Saprotat?

Jo no Tā Kunga es esmu saņēmis, ko es arī jums esmu nodevis: ka Kungs Jēzus tanī naktī, kad tas tapa nodots, ņēma maizi,

un, kad bija pateicies, viņš to pārlauza. . . sacīja: Ņemiet un ēdiet, tā ir Mana miesa, kas par jums ir lauzta; to dariet Mani pieminēdami.

⁶⁸ Un tā, ļaujiet man šeit apstāties, lai pateiktu: ka Kunga Jēzus Kristus ķermeņa ēšana šajā vakarēdienā nenozīmē, ka vakarēdiens ir *burtisks* Kristus ķermenis. Tas ir katolicisms. Es neticu, ka tas ir pareizi. Es ticu, ka tas ir tikai rituāls, kuru Dievs mums ir iedevis, saprotiet, tas nav faktiskais ķermenis. Tas ir. . . Lūk, patiesībā tas ir košera maizes gabaliņš. Tas ir tikai rituāls.

⁶⁹ Tāpat es neticu, ka Jēzus Kristus kristība (Jēzus Kristus Vārdā) ūdeni piedod tavus grēkus. Es neticu, ka tu. . . es uzskatu,

ka tevi var kristīt visu dienu no vietas . . . Lūk, es zinu, ka šeit, iespējams, sež cilvēki, kas nāk no Apustuliskās baznīcas, tas ir, es gribu teikt, no Apvienotās pentakostu baznīcas, kur viņi šādi māca. Taču, redziet, es—es neticu, ka ūdens atlaiž grēkus. Vai arī, ja tā būtu, tad Jēzus ir velti miris. Saprotat? Es ticu, ka tas ir tik vien kā Dieva rikojums, saprotiet, lai parādītu, ka tev ir piedots. Taču kristīties, lai atdzimtu, nē, es—es—es tam neticu. Es neticu, ka ūdens atlaiž grēkus.

⁷⁰ Tieši tāpat es neticu, ka šai maizei un vīnam ir kaut kāds sakars ar jums, tikai lai ievērotu rituālu, ko Dievs ir norīkojis mums darīt. Saprotat? Tā tas ir. Es uzskatu, ka tas pats ir ar ūdens kristību. Es ticu, ka mums noteikti tas ir jādara, ka Viņš visu to ir izdarījis mums par piemēru. Un Viņš izdarīja šo mums par piemēru. Un Viņš nomazgāja kājas mums par piemēru.

⁷¹ Un tā: “Tāpat arī,” 25. pants:

Tādā pat veidā Viņš paņēma arī biķeri, un kad jau bija vakariņojis, sacīdams: Šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs. To dariet, cikkārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami.

Ikreiz . . . (Tagad atcerieties!) . . . Ikreiz, kad jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, jūs pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāks. (Cik ilgi? “Kamēr Viņš atnāks!” Saprotat? Saprotat?)

Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzies pret Tā Kunga miesu un asinīm.

⁷² Ļaujiet man uz britiņu apstāties. Iemesls, kāpēc viņš to pateica, jūs to atradīsiet šeit citā pantā, citā nodaļā, ka viņš sacīja: “Kā es saprotu, kad jūs—kad jūs sanākat kopā, jūs ēdat un pat piedzeraties pie Tā Kunga galda.” Viņi to nepareizi saprata, redziet. Viņi vienkārši tur negausīgi pieēdās, saprotiet. Tieši tā, kā cilvēki dara šodien, vienkārši dzīvo, kā vien ienāk prātā, bet piedalās tajā. Saprotat? Viņš sacīja: “Jums ir mājas, kur varat paēst, saprotiet. Bet šis ir rikojums, kas mums ir jāievēro, saprotiet.” Lūk:

Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera.

Jo, kas ēd un dzer necienīgi, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu. (Redzat?)

⁷³ Kas tu esi? Tu esi kristietis, tu dzīvo visu cilvēku priekšā kā kristietis. Bet, ja tu to ēd, bet nedzīvo kā kristietis, tad tu neizšķir Tā Kunga Miesu. Tu liec kādam ceļā klupšanas akmeni, saprotiet, jo viņi redz, kā tu mēģini to darīt, bet pēc tam nedzīvo tā, kā tev būtu jādzīvo. Redziet, jūs neizšķirat Tā Kunga Miesu. Tagad paskatieties, kāds tas . . . kāds par to ir lāsts:

Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu un diezgan daudz ir aizmīgušu. (Pareizais tā vārda tulkojums, brāli Perij, ir “miruši”. Saprotat? Saprotiet, “daudz ir mirušu.”)

Ja mēs – ja mēs paši sevi tiesātu, tad netiktu tiesāti. (Redziet, ja mēs tiesājam paši sevi, tad mēs netiksim tiesāti. Saprotat?)

Bet sodīdams Tas Kungs mūs pārmāca, lai ar pasauli netopam pazudināti. (Redziet, nekā kopēja ar pasauli.)

Tāpēc, mani brāļi, kad jūs sanākat uz mielastu, tad gaidait cits uz citu. (Saprotat?)

Ja kas ir izsalcis, lai paēd mājās, ka jūsu sanāksme nav jums par nosodījumu. Visu pārējo es noteikšu, kad ieradīšos pie jums. (Saprotat?)

⁷⁴ Lūk, citiem vārdiem, nenāc, lai vienkārši ēstu to kā . . . Kā es nesen sacīju par tiem ebrejiem, par viņu upurēšanu, viņi . . . Tas bija brīnišķīgi, to bija idevis Dievs, bet tas nonāca līdz tādām stāvoklim, ka viņi to nedarija ar patiesumu un cieņu, un kārtību, tad tas kļuva vienkārši . . . tas kļuva par smirdoņu Viņa degunā.

⁷⁵ Lūk, tas pats ir ar to, kad mēs nākam ēst Tā Kunga vakarēdienu, ka mums ir jānāk apzinoties, ko mēs darām. Tieši tāpat kā tad, kad tu ej ūdenī, lai kristītos Jēzus Kristus Vārdā, tu apzinies, ko tu dari, tu ietērpies draudzes priekšā tajā, ko Dievs jau ir ielicis tevī, Kristū.

⁷⁶ Kad mēs to ēdam, tas parāda draudzei, ka: “Es ticu katram Dieva Vārdam. Es ticu, ka Viņš ir Dzīvības Maize, kas nonāca no Dieva no Debesīm. Es ticu tam, ka katrs Vārds, ko Viņš saka, ir Patiesība. Es dzīvoju ar To, kā vien es protu. Dievs ir mans Tiesnesis. Tāpēc manu brāļu priekšā, manu māsu priekšā . . . es – es nelādejos, es nelamājos, es nedaru neko tādu, jo es milu to Kungu, un Tas Kungs to zina un dod man liecību. Tāpēc jūsu priekšā es ēdu Viņa ķermeņa daļiņu, lai zinātu, ka es neesmu notiesāts ar pasauli.” Redziet, lūk, kā tas ir, tad tā ir svētība.

⁷⁷ Un atcerieties, es varētu izstāstīt par to daudzas liecības, kur es to ņēmu un izskaidroju to slimnieku istabā, un redzēju, kā viņi tiek dziedināti.

⁷⁸ Atcerieties, kad Israēls ēda tā prototipu, viņi četrdesmit gadus ceļoja tuksnesī un viņu drēbes vispār nenovalkājās un, kad viņi iznāca no tuksneša, starp viņiem nebija neviena savārguša, bet tur bija divi miljoni cilvēku, kā līdzība tam. Nu, ko tad izdaris tas Īstenais? Ja viņiem ko tādu izdrija upurdzīvnieka ķermenis, tad ko Imanuēla, Jēzus Kristus Ķermenis izdaris mums? Būsim cieņpilni, kad tuvosimies. Vienkārši, atnākot būsim tik cieņas pilni, cik vien varam.

VAKARĒDIENS LAT65-1212
(Communion)

Šis Vēstījums, kuru brālis Viljams Marions Branhams sākotnēji sludināja angļu valodā svētdienas vakarā, 1965. gada 12. decembrī, Tūsonas Saiešanas Teltī Tūsonā, Arizonas štatā, ASV, ir ņemts no magnētiskās lentes ieraksta un bez saisinājumiem pierakstīts angļu valodā. Šo tulkojumu latviešu valodā ir nodrukājusi un izplata Voice of God Recordings.

LATVIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org